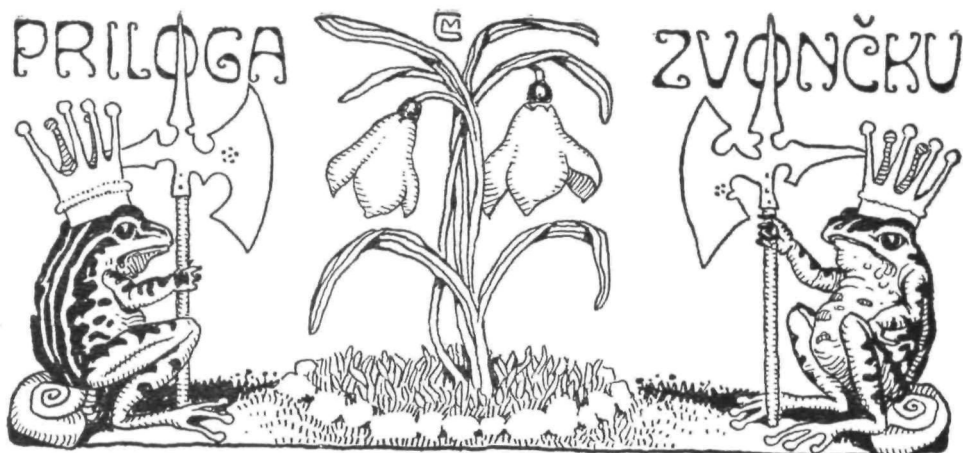
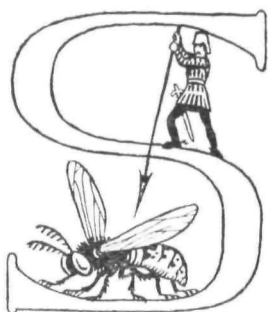

KRISTINA KEŠETOVA:¹

Slovenka sem!

Slovenka sem, Slovenka sem,
to mati je dejala,
ko me je dete pestovala.
Zatorej dobro vem,
Slovenka sem.

Slovenka sem. Hči sem naše matere Slave, v kateri je zrl nekdanj naš narod svojo največjo boginjo. Slovenka sem, ker so moji starši Slovenci. Na slovenski zemlji sem se rodila, in prva beseda, ki sem jo slišala, je bila slovenska. V slovenskem jeziku me je mati učila moliti, v slovenskem jeziku mi je pela uspa-vanko. Slovenska je zemlja, na kateri prebivam, in slovenski je narod okrog mene. Ni velik ta narod, toda ljubim ga, ker je moj narod.

Koliko znamenitih mož je že izšlo iz tega naroda, n. pr. pisateljev in pesnikov, katerih spomin bo vedno živel med narodom! Koliko krasnih knjig imamo n. pr. od Jurčiča! In koliko lepih pesmi je zložil prvak med pesniki, Prešeren! Kako priljubljene so med narodom tudi Gregorčičeve pesmi. Kako nas navdušujejo njegove pesmi: „Soči“, „Naš čolnič otmimo“, „Velikonočna“ itd. Iz vseh njegovih pesmi odseva goreča ljubezen do slovenskega naroda in do svete zemlje, mile domovine.

Pač pa toži v pesmi „Na potujčeni zemlji“, kako se mu zdi vse tuje, akoravno je na Slovenskem. Tujo govorico sliši in tuje ljudi vidi okrog sebe:

„Oh, naši so samo grobovi!“

¹ Učenka 5. razreda dekliške šole v Hrastniku.

Pač je žalostno to, da ljudje slovenske narodnosti zatajijo svoj mili, domači jezik ter pristopijo k tujemu in postanejo največji sovražniki svojih rojakov in se bojujejo zoper nje. In koliko je dandanes takih! Pozabijo na materinski jezik, pozabijo svojo slovensko domovino in se ji popolnoma odtujijo. Žalostna jim majka! Ne joče zaman mati Slovenija, da se četica njenih zvestih sinov vedno krči. Tolaži nas pa to, da jih je še nekaj, ki jim še ni ugasnila iskra ljubezni do slovenskega naroda, ampak se čedalje bolj razgoreva. To iskro pa podžigajo pisatelji in pesniki s svojimi navdušenimi pesmimi in spisi. Bog daj, da bi še mnogo takih zvestih sinov rodila mati Slava!

In kako povsod slovijo sinovi majke Slave glede hrabrosti! Presvetli cesar sam jih je pohvalil, ko je l. 1878. prišla Bosna in Hercegovina pod njegovo žezlo. Gotovo pozna vsakdo vsaj po imenu hrabrega vojskovodjo Radeckega, ki nam je tudi čisto soroden po narodnosti. Ali pa pogumni junak Sigetski, Nikolaj Zrinjski, ki je tako hrabro branil Sigetsko trdnjavo, nazadnje pa častno umrl.

In kolikega pomena so bili Slovani, zlasti Slovenci, za vse evropske narode! Ko bi njih ne bilo, bi se omika med onimi ne mogla širiti, zakaj navalni različnih divjih narodov na Evropo so se vedno ponavljali, toda Slovenci so jim stali kakor zid nasproti, prav kakor poje pesnik:

„Evropi bil živ, nerazrušen je zid,
ki divje odbil je barbarstvo,
stal sebi v pogubo, sovražniku v prid,
omiki je, svobodi v varstvo.“

Zato pa ljubimo ta narod, ki se je vedno toliko žrtvoval! Bodimo ponosni nanj in ne sramujmo se ga nikjer! Hrvaški pregovor pravi: „Narod brez narodnosti je telo brez kosti.“ Kakor bi telo propadlo, ako bi ne imelo svoje opore — kosti, tako bi tudi naš narod propadel, ako bi ga mi sami zaničevali in bi mu ne bili trdna opora. Naše geslo bodi: „Vse za narod!“

Skrbimo pa tudi, da bo imel naš narod pri drugih narodih ugled in da se bo povzdignil v višave moči in slave.

„Mi bratje pa z delom pripravljajmo zdaj
to silno slovansko mogočnost,
in z duhom proroškim nazdravljajmo zdaj:
Na slavno slovansko bodočnost!“

Pesem o ptički.

*Polje za vasjo šumi,
drobna ptička v daljo zleti,
tja za morje v daljo neznano,
da bi našla za zimo hrano ...*

*Širno morje zagrmí,
v njem se ptička potopi ...
Če kdaj pojdeš v daljo neznano,
tam jo najdeš zakopano ...*

Sambom.